ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΕ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΤΩΝ 9.15'

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης Σελίδος

πων ἦταν ἀπρόοπτη, καὶ δὲν κατάφερνε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή της.

Ἔκλεισε πίσω της ἀθόρυβα τὴν πόρτα, καὶ διέσχισε τὸ δωμάτιο σχεδὸν στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της.

«Τί συμβαίνει, ἀδελφὴ Προϊσταμένη»,—ρώτησε ὁ γιατρός, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ, σὰν ν' ἀποροῦσε τί ἄραγε νὰ τὴν ἔφερνε τόσο νωρὶς στὸ γραφεῖο του.

«Δύο ἄνθρωποι θέλουν νὰ σᾶς δοῦν γιατρέ», εἶπε ἐκείνη, καταβάλλοντας προσπάθεια νὰ δώσῃ στὴ φωνή της ἀδιάφορο τόνο, ὄχι μόνο γιὰ νὰ μὴν τρομάξῃ τὸ γιατρό, ἀλλὰ γιὰ νὰ καθησυχάσῃ καὶ τοὺς δικούς της φόβους.

«Πολὺ καλά, ἀδελφή. Ὁδηγῆστε τους παρακαλῶ, στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς καὶ θὰ τοὺς δῶ μὲ τὴ σειρά τους».

Ἡ Προϊσταμένη κύτταξε κατάματα τὸ γιατρό.

«Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶναι ἀσθενεῖς, γιατρέ. Εἶπαν ὅτι...ὅτι θὰ ἤθελαν νὰ σᾶς μιλήσουν ἰδιαιτέρως».

Ἦταν βέβαια κάπως παράξενο τὸ νὰ ἐκφράζῃ ἔτσι τὴν ἐνδόμυχη σκέψη της. Ἀλλὰ ἡ μορφή της πρόδινε τὸ ὀδυνηρὸ δίλημμα ποὺ τὴν τυραννοῦσε—ἕνα δίλημμα ποὺ δυστυχῶς ἦταν κοινὸ σ' ὅλους; ὅσους ζοῦσαν κάτω ἀπ' τὸ νέο καθεστὼς τῆς Τσεχοσλοβακίας. Ἀπ' τὸ ἕνα μέρος, ἡ ἀφοσίωσή της πρὸς τὸν δόκτορα Σβέκ, τὴν ὑποχρέωνε νὰ τὸν προειδοποιήσῃ ἢ τουλάχιστον νὰ τὸν κάνῃ νὰ νιώσῃ τοὺς φόβους της, ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ὁ πανταχοῦ παρὼν κίνδυνος γιὰ τὴν προσωπική της ἀσφάλεια ἦταν σὰν νὰ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴ τὴ μπλέξῃ κι' αὐτὴν στὶς ἰδιωτικές του ὑποθέσεις. Αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ ἔκανε τὸν δόκτορα Σβέκ νὰ παίξῃ ἱπποτικὰ μὲ τὸ φόβο—ἕνα φόβο ποὺ μόνο ἐκεῖνος κατανοοῦσε τὴ σημασία του—καὶ νὰ τῆς ἀποκριθῆ ἀφρόντιστα.

«Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ἀδελφή, νὰ τοὺς πῆτε νὰ περάσουν».

Ἡ γυναῖκα χαμογέλασε μ' ἕνα τρόπο σὰ νὰ ἤθελε νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνησυχία της γιὰ τὸ γιατρό. Μὰ ἡ ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο, φανέρωνε πόσο ὁ φόβος τοῦ νέου καθεστῶτος εἶχε ὁλοκληρωτικὰ ὑποδουλώσει τὴν ψυχή της.

Ὁ γιατρὸς δὲν ἔμεινε μόνος παρὰ ἐλάχιστες στιγμές. Σκέφθηκε πώς οἱ ἄγνωστοι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν ἀκολουθήσει τὴν Προϊσταμένη καὶ θὰ περίμεναν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα γιὰ νὰ ἐμποδίσουν μιὰν ἐνδεχόμενη ἀπόδρασή του. Πραγματικά, σὲ λίγο, οἱ δυὸ ἄνδρες μπῆκαν καὶ στάθηκαν ἀντίκρυ στὸ γιατρό, χωρὶς νὰ βγάλουν τὰ καπέλα τους.

Ὁ δόκτωρ Σβὲκ πρόφθασε νὰ δῆ τὴν πανικόβλητη ματιὰ ποὺ τοῦ ἔριξε ἡ Προϊσταμένη, καὶ προσπάθησε νὰ τῆς στείλη ἕνα ἀδιόρατο καθησυχαστικὸ βλέμμα σὰ νὰ τῆς ἔλεγε πῶς θ' ἀπέφευγε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν ἀναμίξῃ στὴν «ἐνοχή» του. Ὕστερα στράφηκε πρὸς τοὺς ἄνδρες καὶ εἶπε:

«Καλημέρα σας. Σὲ τὶ ἀκριβῶς θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος».

Ἐκεῖνοι περίμεναν πρῶτα νὰ φύγῃ ἡ Προϊσταμένη. Ὕστερα ἔκαναν μερικὰ βήματα καὶ πλησίασαν τὸ γραφεῖο. Ταυτόχρονα σχεδὸν ἔβαλε ὁ καθεὶς τους τὸ δεξί του χέρι στὴν στέπη του. Ὁ ψηλὸς ἔβγαλε ἕνα αὐτόματο πιστόλι καὶ πρότεινε τὴν κάνη του πρὸς τὸ γιατρό, κι' ὁ ἄλλος μιὰ γκρίζα κάρτα μὲ κόκκινα γράμματα.

Κανεὶς τους δὲν εἶπε λέξη. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔβγαλε τὴν κάρτα τὴν ἀκούμπησε στὸ γραφεῖο χωρὶς ὅμως νὰ πάψῃ νὰ σφίγγῃ τὴ μιὰ γωνιά της μὲ τὰ δυό του δάχτυλα.

Ὁ γιατρὸς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν κάρτα σὰ νὰ μὴν καταλάβαινε—μὰ ἡ δῆθεν ἀπορία του ἦταν ἕνα πρόσχημα γιατὶ λίγοι ἦταν στὴν Τσεχοσλοβακία ἐκεῖνοι ποὺ, ἀνδὲν εἶχαν δεῖ μιὰ παρόμοια κάρτα, θὰ εἶχαν ὅπως δήποτε ἀκούσει νὰ μιλοῦν γι' αὐτήν.

Μὰ ὁ γιατρὸς ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπ' τὸ κάθε τι ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε καιρὸ νὰ συγκεντρώσῃ τὴ σκέψι του: γιὰ τοῦτο ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὴν κάρτα κ' ἔκανε πὼς διαβάζει προσεκτικά. Στὸ μικρὸ γκρίζο χαρτόνι ὑπῆρχαν, μὲ κόκκινα γράμματα οἱ λέξεις: Statni Stajna Bespecnst, δηλ Μυστικὴ Πολιτικὴ Ἀστυνομία.

Ὁ γιατρὸς σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε τὸν κοντό, χοντρὸ ἄνδρα κατάματα.

Ἐκεῖνος τοῦ ἀντιπέδωσε τὴ ματιὰ μὲ τέτοια ἀδιαφορία ποὺ ἦταν χειρότερη κι' ἀπὸ αὐθάδεια, γιατὶ ἔδινε στὸ δόκτορα Σβὲκ νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν τὸν λογαριαζε καθόλου.

Τέλος ὁ γιατρὸς εἶπε:

«Λοιπόν»;

Ὁ κοντόχοντρος ἔχωσε τὴν κάρτα στὴ μέσα τσέπη τοῦ φτηνοῦ του ἀδιαβρόχου κ' ἔδειξε μὲ μιὰ κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ του πρὸς τὸ παράθυρο.

«Ἐμεῖς ξαναγυρίζουμε στὸ Ἔγκερ. Ξέρεις ποῦ εἶναι βέβαια...»

«Φυσικά. Εἶμαι Ὑγειονομικὸς Ἐπόπτης ἐκεῖ...»

Ὁ κοντόχοντρος ἔμεινε ὁλότελα ἀπαθής.

«Ὑπάρχει ἕνα ξάγναντο δάσος, ἀπ' τὴ δεξιὰ μεριὰ τοῦ δρόμου, πρὶν νὰ πᾶς στὸ Χάσλοβ. Ἴσως νὰ τὸ ξέρεις..»

Ὁ γιατρὸς τὸ ἤξερε. Εἶχε πάει ἐκδρομὴ ἐκεῖ πολλὲς φορὲς μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του. Ἦταν ἕνα ξέφωτο στρωμένο μὲ πευκοβέλονα. Σκέφθηκε ν' ἀρνηθῆ. Μ' ἄν τὸν εἶχαν δεῖ; Ἂν τὸν εἶχαν παρακολουθήσει; Τὸ πιστόλι μὲ τὸ ὁποῖο τὸν σημάδευε ὁ ψηλὸς ἦταν ἀρκετὴ ἀπόδειξη ὅτι ἀπὸ καιρὸ θὰ ἐπεσημαίνονταν οἱ κινήσεις του.

«Δέ.. δὲν εἶμαι βέβαιος. Δὲ θυμοῦμαι ἀκριβῶς...», εἶπε.

«Θυμᾶσαι. Εἶναι στὴ δεξιὰ μεριά. Λίγο πρὶν πᾶς στὸ Χάσλοβ. Ἐκεῖ θὰ σὲ περιμένουμε...»

Ὁ γιατρὸς κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του: «Πολὺ καλά».

«Ἐμεῖς θὰ φύγουμε πέντε λεπτὰ νωρίτερο. Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται ἂν ἡ δουλειὰ θὰ γίνῃ ἥσυχα ἢ ὄχι...»

«Δὲν πρόκειται νὰ κάνω φασαρία», εἶπε ὁ δόκτωρ Σβέκ.

«Τόσο τὸ καλύτερο. Περίμενε ἐδῶ ἀκριβῶς πέντε λεπτά. Ὕστερα ἔλα στὸ ξάγναντο».

Ὁ δόκτωρ Σβὲκ ἔκανε ἕνα κίνημα ποὺ σήμαινε ὅτι θὰ ὑπακούσῃ, κι' ὁ ψηλὸς ἔβαλε τὸ ὅπλο πίσω στὴν τσέπη του.

Στὴν πόρτα, ὁ κοντόχοντρος γύρισε κι' εἶπε: «Καὶ κάτι ἀκόμα, Οὔτε κουβέντες, οὔτε τηλεφωνήματα σὲ κανένα...»

«Μά...μὰ θὰ πρέπει νὰ πῶ στὴν Προϊσταμένη ν' ἀκυρώσῃ τὰ ραντεβοῦ μὲ τοὺς ἀσθενεῖς μου.. »

«Θὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ λέμε», τοῦ εἶπε μ' ἀπάθεια ὁ κοντόχοντρος. «Ἐμεῖς βγαίνοντας θὰ τὸ ποῦμε στὴν Προϊσταμένη... Καὶ μὴν ξεχνᾶς: εἴπαμε ὅτι θὰ φύγῃς πέντε λεπτὰ ὕστερα ἀπὸ μᾶς..»

Ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω ἀπ' τοὺς δύο ἄνδρες, κι' ὁ Σβὲκ ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκίνητος κυττάζοντας τὴν ἄσπρη της ἐπιφάνεια. Ὕστερα τὸ χέρι του ἀπὸ μιὰν ἐνστικτώδη παρόρμηση γλύστρησε κ' ἔπιασε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου. Σταματῆσε μιὰ στιγμὴ σὰ νὰ σκεφτότανε. Κατόπι, ἀργὰ τράβηξε τὸ χέρι του.

Ἄνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου καὶ κύτταξε τὸ περίστροφο ποὺ εἶχε πάντοτε ἐκεῖ μέσα... μά, τὸ ξανάκλεισε μ' ἕνα ἄτονο σπρώξιμο.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ. Οἱ δείχτες ἔδειχναν ἐννέα καὶ δεκαοχτώ.

Λίγα λεπτὰ τοῦ ἔμεναν γιὰ νὰ δῆ τὸ μικρὸ οἰκεῖο του κόσμο ποὺ ἴσως κινδύνευε νὰ τὸν στερηθῆ γιὰ πάντα.

Ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸ γραφεῖο καὶ πλησίασε στὸ παράθυρο. Εἶδε τοὺς δύο ἄνδρες πού, χωρὶς νὰ γυρίσουν νὰ κυττάξουν πίσω τους, μπῆκαν στ' ἀμάξι κ' ἔβαλαν μπρὸς τὴ μηχανή.

Μὰ μόλις ἡ κούρσα ἔστριψε τὴ γωνιὰ καὶ χάθηκε, δυὸ ἄλλοι ἄνδρες πρόβαλαν ἀπ' τὸ δρόμο κι' ἄρχισαν νὰ φέρνουν βόλτες μὲ ἀργὸ βῆμα μπροστὰ ἀπ' τὴν εἴσοδο τοῦ Νοσοκομείου. Ἡ Μυστικὴ Πολιτικὴ Ἀστυνομία εἶχε λόγους ν' ἀμφιβάλλῃ ἂν ὁ δόκτωρ Σβὲκ θὰ ὑπάκουε, σὰν ἕνα φρόνιμο μικρὸ παιδί, στὶς διαταγές της.

Ὁ γιατρὸς ἀναστέναξε, καὶ πῆγε στὸ παλιὸ πορτ—μαντώ, ποὺ τὸ εἶχε φέρει στὸ νοσοκομεῖο, ὅταν ἡ γυναῖκα του ἔκρινε πὼς τέτοια παλκοιαρινὰ ἐπίπλα δὲν εἶχαν τὴ θέση του σ' ἕνα μοντέρνο σπιτικό. Ξεκρέμασε τὸ πέτσινο σακκάκι του καὶ τὸ καφὲ βελούδινο καπέλο του, καὶ, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ ρολόϊ, τὰ φόρεσε.

Στὸ διάδρομο ἡ Προϊσταμένη περίμενε—μολονότι προσποιήθηκε ὅτι βρέθηκε ἐκεῖ κατὰ τύχη.

«Φεύγω, ἀδελφή. Δὲ θὰ δεχτῶ ἄλλες ἐπισκέψεις σήμερα...»

*****

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, τὸ μικρὸ λαϊκὸ αὐτοκίνητο τοῦ δόκτορος Σβέκ, εἶχε φθάσει στὸ ξέφωτο. Οἱ πρωϊνοὶ ἐπισκέπτες του ἦταν ἐκεῖ καὶ τὸν περίμεναν. Ὁ γιατρὸς σταμάτησε, κ' ἐκεῖνοι τοῦ ἔγνεψαν νὰ κατεβῆ.

Οἱ Τσέχοι εἶναι λαὸς ποὺ φημίζεται γιὰ τὴν ὁμιλητικότητά του. Συνήθως τοὺς ἀποκαλοῦνε «Ἐγγλέζους τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης» γιατὶ εἶναι ἐπιφυλακτικοὶ στὸ ἔπακρο. Μὰ στὸ δόκτορα Σβέκ, ἡ σιωπὴ ποὺ κρατοῦσαν οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι φαινόταν νὰ ἔχῃ κάποιαν ἀφύσικη καὶ τρομερὴ σημασία. Ὁ κοντόχοντρος ἔβγαλε κάτι χειροπέδες, κι' ὁ σύντροφός του—ποὺ ὁ γιατρὸς τὸν βάφτισε «Ξερακιανὸ»—τράβηξε τὸ αὐτόματο πιστόλι του.

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν χωρὶς καμιὰ κουβέντα. Οἱ δυὸ ἀστυνομικοί, θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι δουβάθηκαν. Καὶ μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀφύσικη σιωπή, ὁ δόκτωρ Σβὲκ ἔνοιωθε πὼς κι' ὁ ἴδιος ἔχασε τὴν ἱκανότητα νὰ μιλᾶ. Ἡ σιωπὴ ἦταν μεταδοτική. Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ κοντόχοντρου ἀστυνομικοῦ, πρότεινε τοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν του, κι' ἀμέσως τὸ κρύο ἀτσάλι, ποὺ ἦρθε σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν ἐπιδερμίδα του τὸν ἔκανε ν' ἀντριγιήσῃ. Ὕστερα ὁ κοντόχοντρος ἔγνεψε πάλι καὶ μπῆκαν στὴν κούρσα, ἀφήνοντας τὸ αὐτοκινητάκι τοῦ γιατροῦ στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Κάθησαν στὸ πίσω κάθισμα, ἐνῶ ὁ Ξερακιανὸς πῆρε μπροστὰ τὴ θέση τοῦ ὁδηγοῦ. Ἀκόμη καὶ τὸ σύνθημα γιὰ νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὸ Ἔγκερ δόθηκε σιωπηλά. Ὁ Κοντόχοντρος ἀρκέσθηκε νὰ σκύψῃ καὶ νὰ χτυπήσῃ ἐλαφρὰ τὸν Ξερακιανὸ στὴν πλάτη.

Τὸ ἀμάξι ξεκίνησε. Ὁ δόκτωρ Σβέκ, βλέποντας μέσα ἀπ' τὰ τζάμια τοῦ αὐτοκινήτου τὸ ξέφωτο τοῦ δάσους, θυμήθηκε, μ' ἕνα παράξενο συναίσθημα, τὶς ἐκδρομὲς ποὺ εἶχε κάνει ἐδῶ, κάποιες ἄλλες πιὸ εὐτυχισμένες μέρες...

Τὸ Ἄς εἶναι μιὰ πόλη μὲ 20.000 κατοίκους, ἀπ' τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι, ἂν δὲν εἶναι ἀνίκανοι γιὰ ἐργασία λόγω ἡλικίας ἢ λόγω ἀρρώστειας, ἐργάζονται στὰ ἐργοστάσια. Ὁ Κομμουνισμὸς θεωρητικά, δὲν ἐξετάζει τὶ πιστεύει κανεὶς καὶ ποιὰ εἶναι ἡ μόρφωση του ἂν τὸ πρόσωπο, ἄνδρας ἢ γυναῖκα, εἶναι ἐργάτης—καὶ τὸ Ἄς ἦταν ἀσφαλῶς μιὰ ἐργατικὴ πόλη. Καὶ θεωρητικὰ ἡ καθεστωτικὴ ἀλλαγὴ δὲ θὰ ἐπηρέαζε ριζικὰ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τῶν φιλησύχων κατοίκων τοῦ Ἄς. Οἱ ἐργάτες—ὡρα κάτω ἀπὸ μιὰν «Ἐργατικὴ Κυβέρνηση» —θὰ ἔπρεπε νὰ νοιώθουν ἐλεύθερο τὸν ἑαυτό τους, τουλάχιστον ὡσότου ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἔχουν δουλειά, καὶ νὰ ζοῦν τὴν ἀθόρυβη ζωή τους ἀπ' τὶς πολιτικὲς ἐξελίξεις τῆς Πράγας.

Μὰ τὸ Ἄς ἦταν μιὰ παραμεθόρια πόλη. Κάποτε, πρὶν νὰ κλείσουν τὰ σύνορα, τὰ τραῖνα ποὺ διέρχονταν ἀπ' τὸ σταθμὸ τοῦ Ἄς γιὰ νὰ πᾶνε στὸν ἔξω κόσμο δὲν προκαλοῦσαν σὲ κανένα κάτοικο τὴν ἐπιθυμία ν' ἀνέβῃ σ' αὐτὰ καὶ νὰ φύγῃ.

Τώρα ὅμως, ποὺ τὰ σύνορα ἔκλεισαν, καὶ τὸ Ἄς ἔγινε ὁ τελευταῖος σταθμὸς τοῦ σιδηροδρομικοῦ δικτύου ἡ μικρὴ αὐτὴ πόλη ὄχι μόνο πῆρε τὸν τόνο μιᾶς ἀκριτικῆς περιοχῆς, ἀλλὰ κι' ἀπέκτησε κατοίκους στοὺς ὁποίους ἄρχισε ν' ἀναπτύσσεται ἐκείνη ἡ περίεργη «μεθοριακὴ νοοτροπία» ποὺ ἀποτελεῖ τὸν ἐφιάλτη τῶν ὁλοκληρωτικῶν καθεστώτων.

Ἐπικίνδυνες σκέψεις βασάνιζαν, τὶς μέρες αὐτές, τὸ μυαλὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Ἄς. Καὶ τὶς σκέψεις αὐτὲς τὶς προκαλοῦσε τὸ κλείσιμο τῶν συνόρων—ὅπως ἀκριβῶς ἦταν καὶ τὸ κλείσιμο ποὺ τὶς ἔκανε ἐπικίνδυνες.

Ὁ δόκτωρ Σβὲκ τὰ συλλογίζονταν ὅλα αὐτὰ καθῶς τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε στὸ δημόσιο ὁρόμο γιὰ τὸ Ἔγκερ.

****

Ὁ κομμισάριος Ἰβὰν Πρντέλκα, περιφερειακὸς διοικητὴς τῆς Μ.Κ.Α. ἦταν στὸ ἐπάγγελμά του τόσο τύπος ὅσο κι' ὁ δόκτωρ Σβὲκ στὸ δικό του. Ἦταν ὁλότελα φαλακρός. Ἂν ὁ γιατρὸς ποὺ ὁδηγήθηκε μόλις φθάσανε στὸ Ἔγκερ σ' ἕνα βρώμικο δωμάτιο, μποροῦσε νὰ συλλογισθῆ καὶ τίποτε ἄλλο ἔξω ἀπ' τὸν κίνδυνο ποὺ ὁ ἴδιος διέτρεχε, ἴσως θὰ εἶχε κάνει τὴ σκέψη πὼς περισσότερο κι' ἀπ' τὰ κλασσικὰ «συγκεντρωμένα πυρὰ» ποὺ ὁ Ναπολέων σύστηνε στοὺς ἐπίδοξους δικτάτορες, τὰ τυραννικὰ καθεστῶτα ἂν ἤθελαν νὰ ἑδραιωθοῦν θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν στελέχη τους ἀνθρώπους σὰν τὸν Κομμισάριο Πρντέλκα.

Γιατί, χωρὶς τὴν ὕπαρξη μιᾶς τάξεως τοπικῶν σαδιστῶν ὅπως οἱ Κομμισάριοι, καμμιὰ τυραννία δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιβληθῆ σ' ἕνα λαό, καὶ πολὺ περισσότερο νὰ διαρκέσῃ.

Κι' ὅπως ὅλοι οἱ μικροὶ τύραννοι, ἔτσι κι' ὁ Κομμισάριος ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ἔτρεφε ἀπόλυτη καὶ τυφλὴ ὑπακοὴ στὸ Κόμμα. Μιὰ καὶ τοποθετήθηκε ἐκεῖ, σὲ μιὰ θέση ἀπ' τὴν ὁποία μποροῦσε ν' ἀσκῆ ἐξουσία, ὁ Κομμισάριος ἦταν πρόθυμος νὰ ὑπηρετῆ δουλικὰ τοὺς κυρίους του.

(Συνεχίζεται)

ΜΙΑ ΔΙΚΑΙΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

(Συμέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

ταπήντησε μὲ ἀγανάκτησιν εἰς τὴν ἄδικον εἰσήγησιν τοῦ φαύλου προσωπάρχου «τὸν προστατεύω ἐγώ!».

Μίαν ἀνάλογον ἀπάντησιν περιμένομεν νὰ ἀκούσωμεν διὰ τοὺς ἐγκαταλειφθέντας εἰς τὴν μαινομένην ἀδικίαν τοῦ Ταμείου Προνοίας συνταξιούχους ἐκστομιζομένην ἀπὸ ἕνα ἁρμόδιον ὑπουργὸν πρὸς τοὺς ἀδίκους εἰσηγητὰς τοῦ Ταμείου τούτου. Καὶ τὴν περιμένομεν διότι ζῶμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὄχι εἰς τὴν ζούγκλαν.

Κ. ΛΑΖΑΡΗΣ

Πρόεδρος Ἑνώσεως Πολ. Συνταξιούχων Ν. Ἀχαΐας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΩΣ

Ὁ Πρόεδρος Κοινότητος Βραχνεΐκων διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς δημόσιον μυστικὸν μειοδοτικὸν διαγωνισμὸν δι' ἐσφραγίστων προσφορῶν δι' ἐκπτώσεως ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν τιμῶν τοῦ τιμολογίου, ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἐργασιῶν κατασκευῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ ὑδραγωγείου, προϋπολογισμοῦ δραχ. (199.000) ἑκατὸν ἐνενήκοντα ἐννέα χιλιάδων.

Δεκτοὶ εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἐργολάβοι πάσης τάξεως, δι' ἔργα ὑδραυλικα.

Ἐγγύησις δραχ. (7.500) ἑπτὰ χιλιάδας πεντακοσίας μετρητοῖς ἢ διὰ γραμματίου τοῦ Τ.Π.Κ.Δ. ἢ ἐγγυητικῆς ἐπιστολῆς ἀνεγνωρισμένης Τραπέζης.

Ὁ διαγωνισμὸς ἐνεργηθήσεται εἰς Βραχνέϊκα τὴν 24ην τ. μ. τοῦ ἔτους 1955 ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10—12 π. μ. καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι.

Στοιχεῖα ἐργολαβίας ὧσιν κατατεθειμένα ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι καὶ παρὰ τῇ Τ.Υ.Δ.Κ. Νομοῦ Ἀχαΐας.

Ἐν Βραχνεΐκοις τῇ 10)8)1955

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος

Γεώργιος Βασιλόγαμβρος

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΜΑΣ ΖΩΗ

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΔΥΝΑΜΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΑΪΚΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΙΤΙΑΣ

ΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν μόλις ἕνας μήνας μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὴν ἔναρξιν τῆς νέας ποδοσφαιρικῆς περιόδου, ἡ προσοχὴ τῶν φιλάθλων στρέφεται πρὸς τὴν διαπίστωσιν ὅτι ἡ πόλις μας στερεῖται σχεδὸν δυναμικῶν ὁμάδων, ἱκανῶν νὰ ἀντιπαραταχθοῦν ἀποτελεσματικῶς πρὸς ἐκείνας τοῦ Κέντρου. Δὲν ἔχει παρέλθει ἀκόμη ἡ ὀδυνηρὰ ἐντύπωσις τῶν φιλάθλων μας ἐκ τῆς ἥττης τῆς πρωταθλητρίας «Παναχαϊκῆς» ἀπὸ τὸν συμπαθῆ «Παναιτωλικόν», ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν Πατρῶν ἀπὸ τοὺς τελικοὺς τοῦ Πρωταθλήματος Ἑλλάδος. Μία πικρία ἔχει καταλάβει τὸ Πατραϊκὸν φίλαθλον κοινὸν διὰ τὴν κατάπτωσιν τοῦ ποδοσφαίρου μας καὶ διὰ τὴν ἀδυναμία τῶν ἰθυνόντων νὰ προωθήσουν ἀποτελεσματικῶς τὴν ποιότητά του. Δὲν εἶναι δύσκολον, κατόπιν τούτου νὰ προείδῃ κανεὶς ὅτι ἂν τὸ ἴδιο φαινόμενον παρουσιασθῆ καὶ εἰς τὴν νέαν περίοδον, θὰ ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὰ γήπεδα τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ φιλάθλου κόσμου.

Ἡ κατάπτωσις τοῦ πατραϊκοῦ ποδοσφαίρου ἔχει ἀρχίσει πρὸ διετίας. Ἀπὸ τὴν περίοδον αὐτὴν τὸ ποδόσφαιρον προσηρμόσθη ἐπὶ βάσεων νέας τεχνικῆς, γεγονὸς τὸ ὁποῖον δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἀκολουθήσῃ ἡ πλειονότης τῶν ὁμάδων μας. Πολλὰ ἀπὸ τὰ σωματεῖα μας ἔχουν διάρθρωσιν πεπαλαιωμένη καὶ σύστημα ξεπερασμένο. Ἄλλα στεροῦνται ἀποθέματος νέων ποδοσφαιριστῶν ἢ προπονητοῦ ἱκανοῦ νὰ προσαρμόσῃ τοὺς παίκτας στὰ μυστικὰ τῆς νέας τεχνικῆς. Τὸ σύνολον ἐξ ἄλλου τῶν σωματείων μας πάσχει ἀπὸ χρονίαν οἰκονομικὴν καχεξίαν.

Ἡ περισυνὴ περίοδος βρῆκε τὰ σωματεῖα Α' κατηγορίας ἐξηντλημένα οἰκονομικῶς. Ὁ «Ὀλυμπιακός», ὁ «Ἀστὴρ», ὁ «Ἀχιλλεύς», ἡ «Θύελλα», εἶχον ἔλλειμμα πολλῶν χιλιάδων δραχ. εἰς τὸν προϋπολογισμόν των. Τὸ ἐμπόδιον αὐτὸ δυστυχῶς δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ξεπερασθῆ καὶ εἶχε τὸν ἀντίκτυπό του εἰς τὴ μαχητικότητα τῶν ὁμάδων. Ἡ ἔλλειψις χρημάτων διὰ τὴν εὐχερῆ μετάκλησιν στρατευμένων ποδοσφαιριστῶν καὶ ἡ ἀδυναμία νὰ λυθοῦν μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἄλλα οὐσιώδη προβλήματα τῶν ὁμάδων, ὡδήγησαν τὸ πατραϊκὸ ποδόσφαιρο σὲ κατάπτωσι. Ἡ κατάστασις εἶναι περισσότερον σοβαρὰ στὰ σωματεῖα Β' καὶ Γ' κατηγορίας.

Ἡ οἰκονομικὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος εἶναι καὶ ἡ σπουδαιοτέρα ἐξήγησις τοῦ φαινομένου τῆς πτώσεως τοῦ δυναμισμοῦ τοῦ ἀθλήματος. Τὰ σωματεῖα μας ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ σοβαρὰ χρηματικὰ ποσά. Δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀγνοοῦμε ὅτι ἐλάχιστα μόνον σωματεῖα ἔχουν ἰδιόκτητα γήπεδα καὶ κάποιαν οἰκονομικὴν εὐχέρειαν. Τὰ ἄλλα, εἶναι ἀναγκασμένα νὰ διαθέτουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἐσόδων των διὰ τὰς καθημερινὰς ἀνάγκας, χωρὶς νὰ δύνανται καὶ νὰ τὸ ἀναπληρώσουν μὲ τὴν μετάκλησιν ὁμάδων τοῦ Κέντρου.

Ἡ οἰκονομικὴ ἀδυναμία τῶν σωματείων μας ἠμπόδισε ἐπίσης τὴν καλὴν λειτουργίαν τῶν ὁμάδων. Ἐλάχιστοι ποδοσφαιρισταὶ ἐπροπονήθησαν τὴ χειμερινὴ περίοδο. Οἱ περισσότεροι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐγκαταλείψουν τὰς ἐργασίας των καὶ νὰ μεταβοῦν στὸ γήπεδο διὰ τὰς ἀναγκαίας προπονήσεις, ἐνῶ ἀπὸ τὴν πλευρὰν των τὰ σωματεῖα δὲν ἠμποροῦσαν νὰ διαθέσουν τὰ ἀνάλογα ἡμερομίσθια. Κουρασμένοι καὶ ἀπροπόνητοι οἱ ποδοσφαιρισταί μας ἦσαν εὔκολη λεία τῶν συναδέλφων των ἄλλων ἐπαρχιακῶν κέντρων.

*

Μὲ τὰς διαπιστώσεις αὐτὰς εἰσερχόμεθα εἰς τὴν νέαν ποδοσφαιρικὴν περίοδον. Τί θὰ συμβῆ ἐφέτος; Ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς τελευταίας ἐμφανίσεις μερικῶν ὁμάδων μας καὶ τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματά των ἐπὶ ἰσχυρῶν συγκροτημάτων τοῦ κέντρου καὶ τῆς ἐπαρχίας (Παναχαϊκή, Ὀλυμπιακός, Θύελλα) δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν ἐχάθη κάθε ἐλπίδα. Ὑπάρχει ἀρκετὸς δυναμισμὸς καὶ ἀφοσίωσις εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῶν παικτῶν μας. Μὲ μία καλὴ προπόνησι καὶ μία θαρραλέα ἀντιμετώπισι τῶν ἀδυναμιῶν τὰ σωματεῖα μας δύνανται νὰ ξεπεράσουν τὰ ἐμπόδια. Ἀναγκαία προϋπόθεσις εἶναι ἡ ἀπὸ μέρους τῆς ΕΠΣΠ χρηστὴ διοίκησις καὶ ἡ συμπαράστασις τοῦ Κράτους (μείωσις τῆς φορολογίας ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων κλπ.).

Ὁ «Ὀλυμπιακὸς» καὶ ὁ «Ἀστὴρ», θὰ παρουσιάσουν ἐφέτος τὰ πιὸ ἀξιόλογα συγκροτήματα. Ἰδίως ὁ «Ἀστὴρ» μετὰ τὴν ἀποθεραπείαν τοῦ ἐξαιρέτου Πίκουλα θὰ ἔχῃ τὴν καλλιτέραν ἐπιθετικὴν γραμμήν. Ἐνισχυμένοι θὰ κατελθοῦν ἐπίσης ἡ Θύελλα καὶ ὁ Ἀχιλλεύς. Ἡ Παναχαϊκὴ καὶ ὁ Ἀπόλλων θὰ μεταχειρισθοῦν πολλοὺς νέους παικτας καὶ κατόπιν τούτου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προείδῃ κανεὶς τὴν ἀποτελεσματικότητα των.

Ἐκεῖνο ποὺ μπορ